

УДК 346.548+[399.564]:621

ГУТІВ

Ганна Григорівна



викладач економічних дисциплін Технологічного коледжу НУ «Львівська політехніка»

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕКСПОРТУ ПРОДУКЦІЇ МАШИНОБУДІВНОЇ ГАЛУЗІ

GOVERNMENT CONTROL OF EXPORT OF PRODUCTS OF MACHINE-INDUSTRY BUILDING

Досліджено оптимальний вплив держави на національні виробничі процеси, вивчено теоретичні та практичні питання зв'язку прогнозних результатів із цілями та завданнями регулювання експортного потенціалу машинобудівної галузі. Надано оцінку результатам розвитку експортного потенціалу.

Исследовано оптимальное влияние государства на национальные производственные процессы, изучены теоретические и практические вопросы связи прогнозных результатов с целями и заданиями регулирования экспортного потенциала машиностроительной отрасли. Предоставлена оценка результатов развития экспортного потенциала.

Optimal influence of the state is investigational on national productive processes, the theoretical and practical questions of connection of prognosis results are studied with aims and tasks of adjusting of export potential of machine-building industry. Estimation to the results of development of export potential is given.

Ключові слова: експортний потенціал, машинобудівна галузь, державне регулювання.

Ключевые слова: экспортный потенциал, машиностроительная отрасль, государственное регулирование.

Key words: export potential, machine-building industry, government control.

ВСТУП

Враховуючи сучасний стан вітчизняних машинобудівних підприємств, слід зауважити, що ті з них, які здійснюють експортну діяльність, доволі часто стикаються з проблемами, вирішення яких дало б змогу підвищити їх конкурентні позиції на світовому ринку. Серед основних причин, крім іншого, слід відзначити недостатньо розвинений механізм підтримки та стимулювання підприємств на окремих етапах експортної діяльності.

Тому дуже важлива орієнтація нашої держави на промислово-інвестиційну модель співпраці з міжнародним співтовариством, яка актуалізує завдання детермінації інвестиційної привабливості господарського комплексу, вирішення якого може бути здійснено на основі визначення та всебічного аналізу безпосередньо системи експортного потенціалу машинобудівної галузі.

Цілеспрямована державна підтримка взаємовідносин нашої країни із світовим співтовариством ґрунтується на реалізації завдань всебічного стимулювання експорту держави, довгостроковому та динамічному процесі поліпшення його позицій на міжнародному рівні. Пріоритети надаються експортовиробляючим конкурентоспроможним підприємствам – суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності. За цих умов стимулювання розвитку експортного виробництва стає важливим державним (національним) завданням.

На важливості зростання експорту машинобудівної

продукції, підвищення не тільки економічної, а й політичної потужності країни, наголошує чисельна когорта українських економістів та політиків [1, 2, 3, 4]. Питання необхідності зростання та удосконалення експортного потенціалу України висвітлюються у роботах В. Беседіна, А. Сухорукова, М. Крижанівського, О. Білоруса, Б. Губського, Я. Жаліла, С. Пирожкова та багатьох інших науковців.

МЕТА РОБОТИ полягає в оцінці, аналізі й прогнозуванні експортного потенціалу машинобудівної галузі. Адже, лише за умови істотного посилення дієздатності держави, при ефективному виконанні нею своїх функцій, політика економічного зростання стане результативною. Торговельно-економічні та соціально-політичні заходи, які реалізуються урядами багатьох країн світу, значну увагу приділяють регулюванню процесів у сфері зовнішньоекономічної діяльності.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

При дослідженні використовувалися адміністративні методи регулювання та стимулювання експорту, оскільки такі заходи є найбільш ефективними. Їх дія не залежить від головних елементів кон'юнктури національного та міжнародного ринків, від різниці в рівнях світових та внутрішніх цін, від коливань валютних курсів.

РЕЗУЛЬТАТИ

В Україні в умовах формування принципово нової правової та інституціональної основи відкритого ринкового господарства здійснюється реалізація системи адміністративних заходів, що дозволило найбільш ефективно виконувати покладені на державу функції щодо розвитку експортного сектора та розширення участі України в міжнародному поділі праці.

Реалізація державних заходів щодо стимулювання процесів у експортному секторі національної економіки відбувається за допомогою методів, весь спектр яких можна поділити на дві групи: адміністративні та економічні.

Криза, що розгорталася у світі протягом 2008-2009 років, особливо яскраво продемонструвала структурну відсталість української економіки, її неготовність до різких коливань попиту та загострення конкуренції на сировинних ринках. Найскладніших випробувань промисловий комплекс України зазнав у 2009 році, в наслідок чого глибина падіння обсягу промислового виробництва досягла 21,9 % (рівень промислового виробництва повернувся на позначку 2003-2004 років). У цілому 2009 рік закінчився падінням ВВП на 15,1 %. Вперше за останні 10 років в економіці збитки підприємств перевищили прибутки на 31,6 млрд. гривень [5, с. 3].

Державна політика в машинобудуванні розроблялася на тлі досить оптимістичних прогнозів експертів: вони

обіцяли стійке зростання у найближчі три-чотири роки. Відповідно до звіту «Ukrainian economic trends forecast», підготовленого фахівцями аналітичної групи Da Vinci, цього року вітчизняний машинобудівний комплекс відіграватиме роль одного з головних драйверів зростання обсягів промислового виробництва країни взагалі. При цьому вони відзначають, що збереження за українським машинобудуванням ролі двигуна всієї економіки цього напрямку залежить від подолання кризових явищ у Росії. А от аналітики ІК Astrum Investment Management вважають, що темпи зростання обсягів виробництва в галузі все-таки значно знизяться — до 15%. Оскільки вагонобудування, яке лідирує зараз, вже й так перебуває на піковому рівні й уповільнить узятий торік розгін. Зате із прискоренням рухатиметься автомобілебудування завдяки відновленій системі кредитування. І вже до 2013 року, вважають фахівці Мінпромполітики, нарешті галузь з обсягів виробництва досягне докризового максимуму. Утім, незалежні експерти схильні вважати, що це станеться не раніше 2013-2014 років. [6, с. 7].

Результати аналізу сучасного стану експортної діяльності України дають підстави визначити ключовим завданням державної політики у сфері зовнішньоекономічної діяльності створення ефективної системи підтримки експорту, яка забезпечить сталий розвиток та реалізацію експортного потенціалу держави.

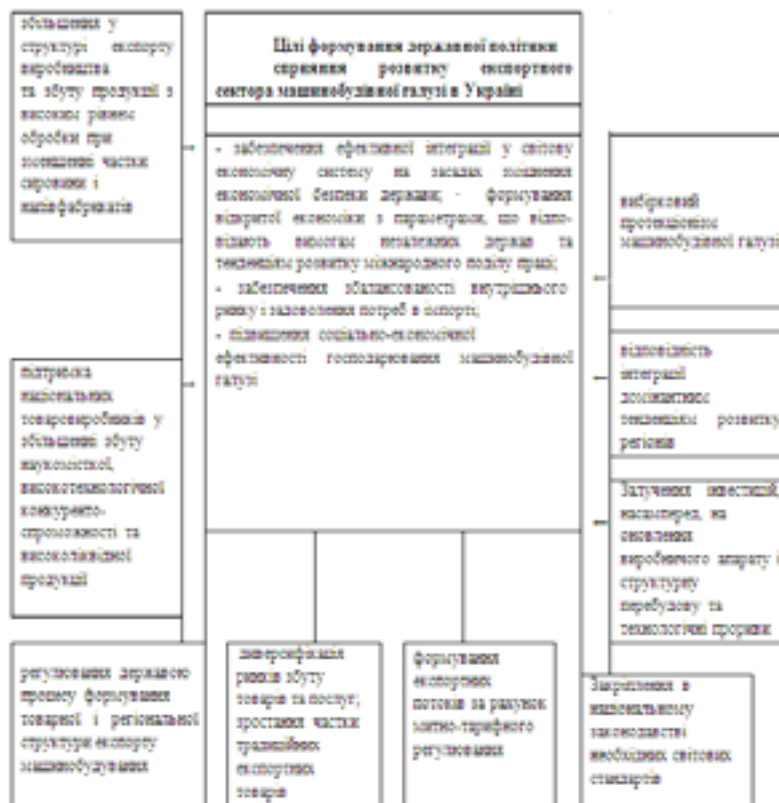


Рис. 1. Формування банківських пасивів за допомогою власних ресурсів (розроблено автором на основі [3,с.179])

ВИСНОВКИ

Таким чином, на основі проведеного дослідження, стає зрозуміло, що в Україні головний зміст та спрямованість державної політики сприяння розвитку експортного сектора полягає у виборі найбільш ефективних адміністративних і економічних механізмів управління експортним комплексом на рівні органів державної влади. Реалізація заходів політики щодо розвитку експортного сектора в поточному періоді забезпечує стабілізацію та розширення обсягів продажу національними підприємствами машинобудівної продукції на зовнішніх ринках, а в стратегічній перспективі – формування розвиненої інфраструктури міжнародних економічних зв'язків, які забезпечать ефективний доступ до світових фінансових та технологічних ресурсів. Цілі формування державної політики сприяння розвитку експортного сектора машинобудівної галузі в Україні та шляхи їх досягнення надано на рис. 1.

Література:

1. Малащук Д. В. Україна на світовому ринку машинобудівної продукції / Д. В. Малащук // Зовнішня торгівля. - 2007. - №1 (30). - С. 27-32.
2. Вірван Л. Проблеми і перспективи у міжнародній торгівлі / Л. Вірван // Фінанси України. - 2003. - № 5. - С. 78-88
3. Конченко К. О. Науково-методичні основи державного регулювання товарної структури експорту : автореф. дис. на здобуття наук ступеня канд. екон. наук : спец. 08.02.03 «Організація управління, планування і регулювання економікою» / К. О. Конченко. - К., 2000. - 19 с.
4. Сальник О. М. Шляхи підвищення експортного потенціалу України / О. М. Сальник // Формування ринкових відносин в Україні. - 2004. - № 1. - С. 127-129
5. Про Державну програму економічного і соціального розвитку України на 2010 рік: Закон України від 20.05.2010 № 2278-VI // Голос України. - 2010. - 2 липня. - № 120. - С. 3
6. Микитюк М. В. Міжнародна торгівля продукцією машинобудування в Україні / М. В. Микитюк [Електронний ресурс]: Сьома Міжнародна науково-практична інтернет-конференція «Простір і час сучасної науки».

КОНСУЛЬТАЦІЇ

Яким чином здійснюється оподаткування доходів фізичних осіб, які займаються незалежною адвокатською діяльністю

Роз'яснення надається відповідно до Узагальнюючої податкової консультації, затвердженої Наказом Державної податкової служби України від 24.12.2012 № 1185.

Відповідно до п. 14.1.226 Податкового кодексу незалежна професійна діяльність - це участь фізичної особи у науковій, літературній, артистичній, художній, освітній або викладацькій діяльності, діяльність лікарів, приватних нотаріусів, адвокатів, аудиторів, бухгалтерів, оцінників, інженерів чи архітекторів, особи, зайнятої релігійною (місіонерською) діяльністю, іншою подібною діяльністю за умови, що така особа не є працівником або фізичною особою - підприємцем та використовує найману працю не більш як чотирьох фізичних осіб.

Отже, фізична особа, яка здійснює незалежну адвокатську діяльність, не може бути підприємцем у межах такої адвокатської діяльності. При цьому чинним законодавством не заборонено фізичній особі, яка здійснює незалежну адвокатську діяльність, бути підприємцем та здійснювати іншу підприємницьку діяльність, не заборонену законом.

До витрат адвоката, які враховуються при обчислення сукупного чистого доходу, можуть бути віднесені, зокрема:

- орендна плата за користування приміщенням, яке є робочим місцем адвоката;
- технічне забезпечення діяльності робочого

місця адвоката та його обслуговування (охоронна та пожежна сигналізація, вогнестійкий сейф, інформаційна вивіска, металеві двері або металеві роletи);

- обслуговування технічного обладнання (комп'ютери, у тому числі їх програмне забезпечення, принтери, сканер, ксерокс, факс, телефон тощо);
- витрати на виготовлення печаток та штампів, а також їх заміну;
- сплата щорічних внесків адвокатів на забезпечення реалізації адвокатського самоврядування;
- відкриття рахунків у банках та їх розрахунково-касове обслуговування (депозитні рахунки);
- оплата праці та обов'язкові нарахування на фонд оплати праці помічників;
- проходження підвищення кваліфікації адвокатом;
- витрати на збирання доказів, отримання висновків спеціалістів;
- витрати на користування електронною базою законодавства;
- придбання канцелярського приладдя;
- сплата адвокатами внесків до Пенсійного фонду України, та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування;
- поштові та кур'єрські послуги тощо.